

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

GUNNAR JØRGENSENS
SKOLE

1958—59

Det treogtyvende år —

En sommerferie-hilsen
til elever, lærere og forældre

Strofe

Favn mig, underfulde
lyse sommernat.

Elvesøge kælker
fra det fjerne krat.

Duft af vilde roser
krydres dugget sti.

Elveniger kogler.
Troldelem. Trylleli...

g.y.

»Skoleliv er menneskeliv . . .«

H. C. FREDERIKSEN

HVAD et barn vil få ud af sin skolegang, kan ikke på forhånd konstateres. Her spiller uendelig mange faktorer ind. Den lille nybegynder møder frem med glubende appetit på livet og går med sprudlende videbegærlighed om bord i ABC'en og regnebogen. Og intet er vel mere forjættende end en lille seks-syv-års purk, der med åbne øjne og lydhørt sind plukker dugvåde frugter af kundskabens træ. Men ret længe varer det sjældent, før allehånde besværligheder tårner sig op og lægger hindringer i vejen for den umiddelbare kundskabshunger. Lektier, hjemmeopgaver, pligtarbejde. Bogen har mistet sit skær af eventyr! Nu lyder det hver eneste dag: »Er du færdig med dine lektier? Har du regnet til i morgen? Skulle du ikke snart give afkald på nogle af dine mange hobbies — og bestille noget!«

Nu véd jeg vel, at pligtarbejde ikke behøver at være af det onde. At barnet ikke tager skade af i tide at lære ansvarsfølelse. Livet er jo nu engang hverken lutter lagkage eller lutter solskinstimer. Men skolegangen skulle nødtigt af den grund ende med at blive en trælsom trædemølle, hvor den ene grå hverdag afløser den anden.

Og her er det, de tusinde faktorer spiller ind.

For ug-drengen er det ingen sag. Han klarer skærene i en hånd vending og høster ros i karakterbogen og glade smil derhjemme. Han får tid til både det ene og det andet og det tredje, uden at han behøver at hænge over en bog fra morgen til aften. Men for den, der — for at tale skoledebat-sprog — ikke fødtes med »boglige« evner — som åndelig talt sidder bænket i den bageste del af klassen og hver dag får at vide, at han »ikke dur« — for ham kan det tit være svært i længden at holde modet og dampen oppe.

Og så har måske skolen — og hjemmet — netop over for denne kategori af børn det største ansvar. Mistrøstige tg'er og bebrejdende blikke turde i denne sammenhæng være såre vitaminfattig føde! Drengen og pigen, der har svært ved at klare ortografien og regne med vanskelige brøker, skal også have noget ud af skoledagen — og ikke ustandselig høre, at de ikke kan

holde trit med klassens »kvikke hoveder«. Også for dem må der være noget at hente i timerne, selv om slutresultatet rent eksamensmæssigt ikke bliver glørværdigt. De må dagene og årene igennem mærke, at også for dem er der frugter at plukke på kundskabens træ. Også de må have lov at vandre ud i tilværelsen uden mindreværdskomplekser. Vi må arbejde os bort fra den gængse tyrkertro på, at en afsluttende realeksamen er det eneste saliggørende, og godtage de børn, hvis evner hovedsageligt ligger på det praktiske område.

For dem såvel som for de bogligt begavede har skoleårene et mål i sig selv. Et stort og ophøjet mål: At barnet og den unge får en harmonisk vækst, i overensstemmelse med medfødte evner og anlæg, og går ud i livet som gode, glade og helstøbte mennesker — med eller uden eksamensbevis.

Gunnar Jørgensen

PÆDAGOGISKE STRØTANKER

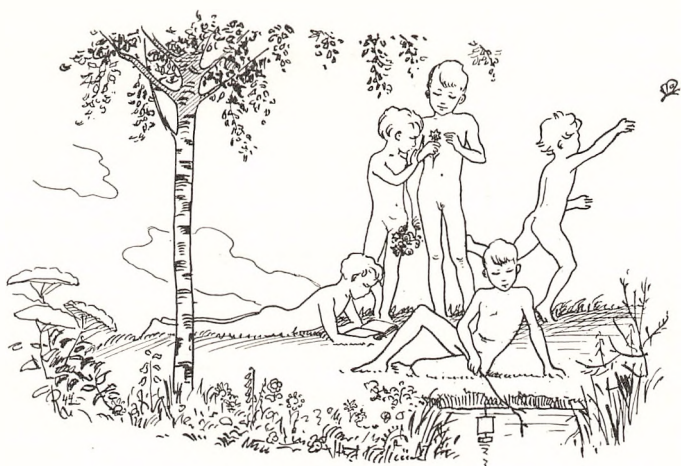
Det er tit svært at udrede årsag og virkning. Hvem kunne for eksempel vide, at Peter gik i stå i en andengradsligning, fordi kanariefuglen i morges lå død i buret derhjemme!

»Der Lehrer lehrt, der Schüler lernt!« docerer læreren. — Forhåbentlig kan verberne undertiden byttes om.

Et tryk af en tillidsfuld barnehånd kan fylde en gråvejrsgedag med solskin....

Mennesker er så forskellige. Nogle hilser den nye dag med »Gud ske tak og lov!« Andre nøjes med at forbande vækkuret.

Det er da godt, at *tg* også kan være en forkortelse af — *tilgivelse!*

»Den milde dag er lys og lang —«

Tale ved årsafslutningen 1958

På årets sidste skoledag vil jeg »tage tyren ved hornene« og sige lidt om begreberne *strenghed* og *mildhed*. Mere end een gang i årets løb er det jo hændt, at forældre inde på mit kontor har stillet det spørgsmål: »Er De nu ikke alt for rar mod ungerne — og mangler der ikke her ved skolen den faste hånd, som kan sætte tingene og børnene på plads? Ender det hele ikke nemt i kaos og udflydende tilfældigheder, når ikke en fast og myndig autoritet holder urostifterne i ave med et »Hertil og ikke længere!«?»

Lad mig begynde med begrebet *strenghed*.

Naturligvis må der visse regler og bestemmelser til, hvor mange børn skal færdes i leg og arbejde. Det siger sig selv! Men lad det så i samme åndedræt betones, at »ordenshåndhævelse« ikke er identisk med strenghed, hvis dette ord forstås som diktatur og leder tankerne hen på knyttede hænder og barske miner. Man kan godt udstede ordrer og uddele småbebrejdelser med et mildt glimt i øjet. Og man kan godt få det hele til at glide — ikke *flyde*, men *glide!* — uden at hamre linealen i katederet og true med alskens bål og brand! Og sætte tingene på plads uden at gøre hverdagen til et kampspændt minefelt — når blot den rette kontakt mellem barnet og den voksne er sluttet. — Det véd da far og mor fra dagene derhjemme, at et mildt og tilgivende smil tit gjorde underværker og smeltede et trodsigt sind. Og det aner en aldrende skolemester, som i toogtyve år har søgt at skabe skoleliv under mottoet: »Prøv! — med kærlighedens stærke arm«.

Men skal dette ske fyldest, må skolen og barnet være i kontakt med hinanden — og hjemmet på bølgelængde med skolen. Såvel lærere som forældre må tro usvigeligt på *mildhedens guldværdi* og mønte den ud til børnene i form af solskin og lyse tanker. Ingen må henfalde til småknurrerier over ubetydeligheder og ikke geråde udi fortvivlelse over et

og andet, som går på tværs af vore øjeblikkelige ønsker. Børnene er nu engang ikke »englebørn« og vi voksne ikke mirakelmagere! Og dagens små genvordigheder må ikke få os til at skyde genvej og gribe til magtmidler — ydre eller indre — fordi det synes, som om mildheden spiller fallit.

For hvad er mildhed?

Den er mindst af alt bare at lade stå til og endnu mindre at vandre gennem tilværelsen med et evigt glad maskinsmil på læberne! Mildhed har noget med *hjertet* at gøre og søger — som *kærligheden* — ikke sit eget. Den er som et solskin, der strømmer fra en livgivende kilde og får blomsterne til at åbne sig og fuglene til at synge. . . .

Der er mennesker, der er født med et mildt sind — dem er det dejligt at møde! — Og der er andre, der vandt det gennem modgang og sorger — og de er vise og gode at gæste! — Men fælles for disse milde solskinsmennesker er deres trang til at *give* — deres evne til at gøre dagen festlig for andre — og deres uovervindelige tro på, at »efter vinter kommer vår«. Deres trygge tillid til, at »den, der tror, haster ikke«. Deres JA til livet.

»Den milde dag er lys og lang —« hedder det i Fynsk Forår. Måtte dagene her i skolen — i vores skole — blive lange og lyse!

Mellemskole- og realeksamen

Følgende elever berstod i 1958 henholdsvis mellemskole- og realeksamen:

Eva Asmussen, Annet Brandt, Finn Cavling Clausen, Flemming Døllner, Øyvin Galster, Per Goldschmidt, Niels Grauballe, Dorrit Duzaine Hansen, Anja Hass, Jens Hjorth-Madsen, Morten Grove Jacobsen, Hans Langkjær, Henrik Melchior, Claus Munch-Petersen, Mikael Møller, Finn Ryeland Nielsen, Annette Tranberg, Anders Vinten. — Ellen Schou-Andersen, Torben Braasch, Lisbet Brandt, Per Buch, Preben Dinesen, Clara Kirckhoff Hansen, Jytte Engstrøm Hansen, Bjarne Ilsøe, Astrid v. Kjør, Merethe Klug, Claus Kofoed-Ibsen, Torben Mandahl-Barth, Sven Petersen, Hans Rosenkjær, Torben Schmidt, Kirsten Smith, Michael Sølling, Karsten Thorborg, Merete Witt.

Mette Christiansen, Jeppe Palle Hansen, Anders Iversen, Birgitte Johansen, Niels Lysberg, Leif Müllertz, Finn Pedersen, Henrik Weis Petersen, Jannie Reesen, Jette Thrane, Kirsten Wohnsen. — Jette Andersen, Anita Bang, Annette Baur, Birgit Bremoe Hansen, Inge Hansen, Ingrid Hansen, Steffen Hasted, Ulf Mengel Jørgensen, Janne Kjerulff-Frederiksen, Lars Peter Lanng, Bent Lenstrup, Morten Lind, Jette Mørch-Hansen, Hanne Nørsgaard, Vivi Permin, Vibeke Staffeldt.

De små børns smil —

En skole uden småbørn er ingen *rigtig* skole!

De alderstegne mesterlektianere, der ankommer om morgenen på nylakerede knallerter og i dagens løb har såre svært ved at undvære deres snadder, er jo på en vis måde skolens tyngdepunkt. Dem ser de små op til som til halvguder — og det giver selvsagt værdighed og ansvar! — Og mellemskole-ungdommen? Ja, den er jo et helt kapitel for sig selv. Et broget virvar, der spænder fra 10-12 års drengens robuste slagsbrodermentalitet til teenagerens mærkelige blanding af skære dagdrømme og dinglevorn pjankethed. Et bygepræget aprilvejr, med skiftende lys og skygge. — *Men småbørnene* — »det lille folk« — er nu alligevel det forårsforjættende solstrejf, vi ikke kan leve foruden. Se dem komme løbende om morgenen længe før den fastsatte tid — med øjne blanke af forventningsfuld spænding — og hør dem råbe »God morgen« med stemmer, der synes i slægt med solsortfløjt og lærketriller. Små videbegærlige fribyttere, der lever i nuet og venter alt af den kommende dag! De møder tilværelsen med undren og glæde. De har endnu *den* barnlige og livsnære tillidsfuldhed i behold, som en stridbar og mistroisk verden så usigeligt mangler. Lad dem blive vore små læremestre! Lad os hver ny dag strække hænderne ud og modtage deres smil som en uvurderlig gave!

Gunnar Jørgensen

6 år

De svandt, de svandt...

En realistpiges drøm

16 år

Jeg vågnede pludselig en nat, fordi jeg drømte så væmmeligt. Jeg så mig selv gå bort fra den lille røde skole på Gersonsvej, og jeg følte, at jeg gik bort fra en dejlig, glad og betryggende tilværelse. Jeg ville vende om, løbe tilbage; men som altid i onde drømme havde jeg ikke chance for at kæmpe imod. Jeg måtte gå efter et vejskilt, hvorpå der ganske simpelt stod »Det virkelige liv«. Og så vågnede jeg ved, at min mor ruskede i mig og beroligede mig. »Du læser for meget til eksamen! Du havde vist et mareridt«. Men det var ikke eksamenslæsningen, der red mig som en mare. Det var bevidstheden om, at jeg aldrig mere skal liste ind ad bagdøren, fordi jeg er kommet »lidt« for sent og gerne vil undgå at høre »store P.« sige »I morgen klokken otte!« Jeg skal ikke mere stå sammen med mine klassekammerater rundt om det sorte bord nede hos Steiner og følge hans mere eller mindre lugtfri forsøg. Aldrig mere lige i hast løbe en lektie igennem i frikvarteret. Eller slutte mig sammen med alle klassekammeraterne mod en »branduretfærdig« lærer, som alligevel viser sig at have ret. Aldrig mere skal jeg sidde midt i en time og se Gunnar Jørgensen komme ind og meddele, at der bliver en lille ekstra alsangstime i fjerde time med lørdagstimer efter. Er det virkelig sandt, at jeg ikke skal tilbage efter sommerferien? Sidde der mellem alle de glade, solbrændte kammerater og høre Gunnar Jørgensen byde os hjertelig velkommen igen, og alle er fulde af energi og føler med sikkerhed, at netop i år skal der tages fat.

Så kommer der i løbet af året mange små formaningstaler og hellige løfter om, at nu skal det hele blive anderledes.

Næste jul kommer jeg bare til julemarkedet som en gæst. Hvor er det uretfærdigt. Jeg er ikke med til at forberede julemarkedet på samme måde som de nuværende elever, der strikker og syr, medens de intenst følger med i timerne og bliver efter skoletid og slider i det med glæde. Jeg kommer slet ikke til at opleve den nervepirrende slutspurt, de rædselsfulde øje-

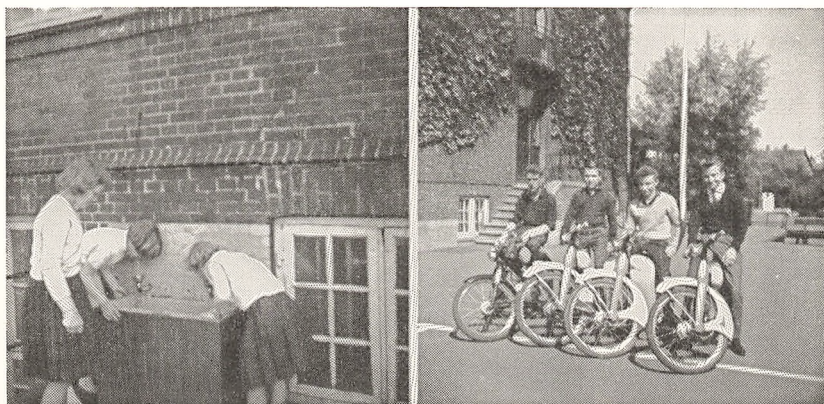
blikke, hvor det hele hober sig op, heller ikke den overstrømmende glæde og stolthed ved at se, at det hele dog bliver færdigt, og at ikke en af gæsterne mærker den nervepirrende spænding få timer før markedet åbnede.

Så oplevede jeg for sidste gang som elev realisternes sidste skoledag, men det blev deroppefra, medens man gavmildt kastede flødekarameletter ned til de små. Hvor mange gange har man ikke stået dernede og set op til og misundt de store realister, der lige så overlegent står deroppe på altanen. Og nu, nu synes det slet ikke så misundelsesværdigt. Nu om lidt skal man vandre bort som i en ond drøm, bort fra den verden, der var så sikker og rolig. Den er ganske lille i forhold til den, man skal ud i. Man slår kammeraterne på skulderen og råber stolt og overmodigt: »Så er vi fri for det«. Og kammeraterne ler og trykker i hånden: »Heldigvis!«

Hvis det var en film, kunne man standse den på det sted, hvor de nybagte realister slår hinanden på skuldrene og trykker hinandens hænder i overmodig vigtighed. Så ville alle få tid til at se tankerne bag de leende ansigter, se det bekymrede blik i øjnene og den tomhedsfølelse i kroppen, der bevirker, at man har mere lyst til at græde og trøste hinanden og sige »desværre« i stedet for »heldigvis«.

Det var dejligt at få skrevet det ned, så kan man sove videre og håbe på en god drøm. Jeg vil drømme, at jeg igen er en lille bitte pige, der for første gang med mor i hånden går ned ad den vej, efter det vejskilt, hvorpå der står: »Prøv med kærlighedens stærke arm!«

Annet

Vand må der til

— og benzin!

Af skolens dagbog

Travlhed
ved julemarkedet

18. AUGUST: Det nye skoleår begyndte — på skolens 22-årige fødselsdag — efter en dansk sommer med byger, blæst og solskin. Udhvilede og glade gik små og store i gang med hverdagene.

9.-10. SEPTEMBER: Skovturene gik i år — som så ofte før — til Jægerspris, hvor vi tilbragte et par muntre sensommertimer med lege, sportskampe og spadsereture. Der aflagdes besøg såvel ved Jættestuen som ved grevinde Danners grav — samt ved iskageboden!

18. OKTOBER: Alsangstime med efterårssange.

7. NOVEMBER: Kaptajn *Nørregaard* fortalte interessant og spændende om et togt med »Georg Stage«.

JULEMÅNEDEN er jo altid noget helt for sig selv. Dens hygge og feststemning kan ikke beskrives, den må opleves. Lysene ved morgensangen, kravlenisserne i klasserne, pigernes strikken julegaver o. s. v. o. s. v. — alt sammen noget, der i årenes løb er blevet små traditioner, vi ikke kan tænke os at undvære. — og som månedens højdepunkt JULEMARKEDET, der i år blev dobbelt festligt, fordi lærerværelsets samlede kollegium gav en hånd med. For første gang i skolens historie hoppede en flok ærværdige lærere og lærerinder op på de skrå brædder og henrev »Den lille kabaret«s tætpakkede tilskuerrækker til larmende begejstring med deres gribende fremførelse af det Morten Korch-Shakespearske

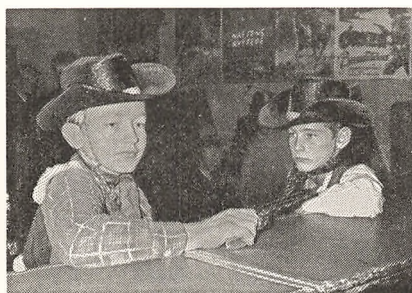
Fra Ia's cirkusforestilling

drama om Enggårdens redning. I tilgift gav *Hans Christian* og *Marie* et fint lille tableau med indisk motiv. Overskudet, som i år går til skolen selv, blev kr. 2700 — så nu er det savnede filmsapparat snart sikret. — Måneden endte som sædvanlig med juleafslutning.

7. FEBRUAR: Fastelavnsfest for forberedelsesklasserne, tøndeslagning — og sodavandsgilde i »Ribers Kælder«! Et broget og festligt skue.

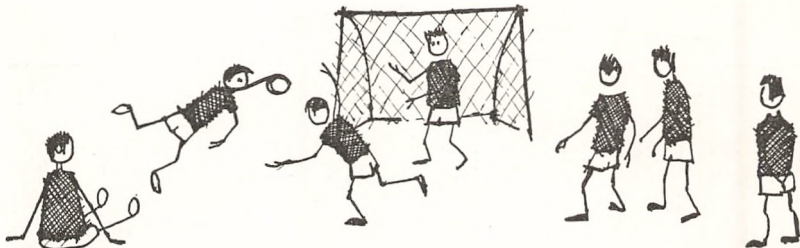
15.MAJ: Realisternes sidste skoledag er altid en dag lidt ud over det almindelige. Næsten ukendelige møder mesterlektionerne frem i skønne og charmerende antræk og har svært ved at overholde den autoriserede skemaplan. Højt hævet over folket kaster de fra altanerne flødekarameller ud i hvirvlende mængder (i år også farverige balloner!) og deltager derefter i den noksomberømte håndboldkamp, hvor lærerne også i år gik af med sejren (8-6). Jo, de *kan* — de ærværdige!

To hårde halse

To tørre halse

Sporten ved skolen

Tiderne skifter — I skolens første år fyldte »Sporten« kun et par linier. Nu vil man — som andre store blade — lade sporten brede sig over større og større plads. Vi følger med.

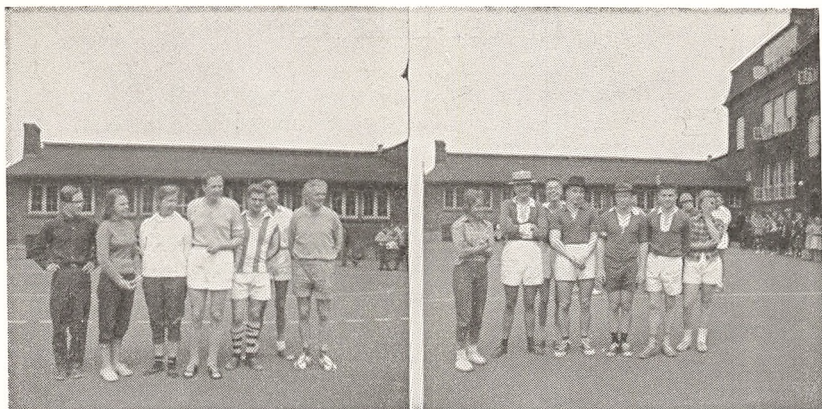
Desværre kan jeg ikke opremse strålende resultater fra årets kampe i håndbold. Vi skal først nu til at spille mod andre skoler, dog kun for 1., 2. og 3. mellems vedkommende, da de øvrige nu skal til at læse. God ide.

De, der læste de første »sportsartikler«, vil måske erindre legenden om ham, der tog bad efter gymnastik. (Han er iøvrigt gået søens vej). Nu er vi gået til den anden yderlighed. Der er nu så mange, der bader, at det er blevet opdaget, at der kun er een bruser, der virker. De andre bliver nu lavet, så den lange ventetid kan bortfalde. Naturligvis går ikke alle 100 pct. i vandet, men ingen med respekt for sig selv forsømmer at tage vand i håret efter gymnastik.

Det at komme for sent har efterhånden udviklet sig til en af de største sportsgrene. Der kunne skrives en bog om kusten at komme for sent på hundrede forskellige måder. Men man må dog fastslå: hellere komme for sent end slet ikke komme.

Uden at nævne navne kan jeg berette om et par elever i en af de »store« klasser, som først her mod årets slutning opdagede, at de gik i samme skole. De havde aldrig været der samtidig.

Naturligvis kan det kun glæde en gymnastiklærer at se behændige elever. Dog synes jeg, det ville være praktisk, hvis flere ville benytte gulvet i klasseværelset til at gå på. Når man af og til kommer ind i et frikvarter og venligt beder klassen gå ned i den friske luft, ja så forekommer en abegrotte som et alderdomshjem i forhold til de metoder, der anvendes til at komme ud på.

Lærer- og elevhold ved håndboldkampen.
Det er lærerne til venstre!

Ordbog

Frikvarter: Det tidsrum, hvor læreren bevæger sig til lærerværelset, medens eleverne laver figurled i vindueskarmen.

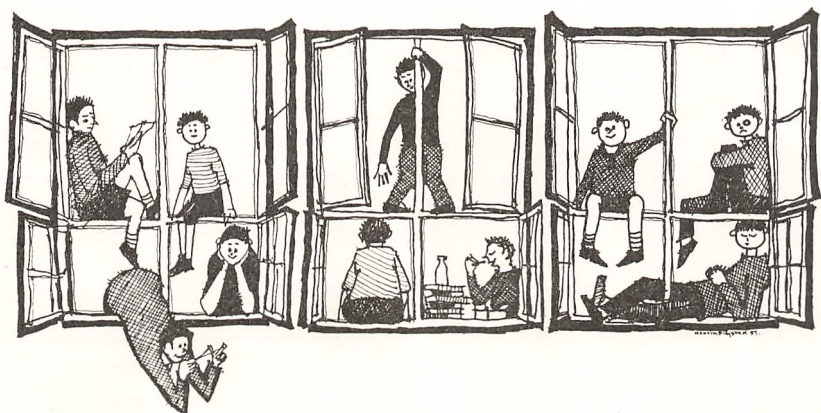
Spisefrikvarter: Et langt frikvarter, hvor man omhyggeligt spreder papir over hele klassen. Mælkeflasker stilles uden for vinduet, selv på anden sal.

Kl. 8.30: Et tilfældigt klokkeslet.

Sangbog: En bog, der står i boglisten.

Morgensang: For enkelte et tidspunkt, hvor de sidste nyheder og moder drøftes.

P.

Lærer-Leksikon

Steiner. En af skolens mest særprægede lærerskikkelser. Under mottoet „Udforsk naturen og behersk den!“ indpoder han disciplene livsvisdom og udvider deres fysiske og kemiske horisont via spændende og sødtduftende forsøg. Han foretager utallige ekskursioner, iført paraply og botaniserkasse. Trakterer under morgensangen nænsomt skolens 100-årige flygel. **Speciale:** Militærmarscher! Er ivotrigt en såre afholdt lærer. Hovedhobby: Diskussioner.

Store P. Håndboldrigstræner og nidkær matematiklærer. Æresabonnet på B.T. Kaldet i gymnastiktimerne elever og lærere til vinduerne ved sine instruktive og muntre tilråb og tips. Ja, selv S-togene standser i lange rækker langs sportspladsen for at lytte! Holder i frikvartererne førstesalen kemisk fri for unger ved at vise sig i døråbningen for enden af gangen. Scorer under den årlige lærer- og elevhåndboldkamp mindst 15 af de 7 mål! **Valgsprog:** „I morgen kl. klokken 8!“

Mr. Torrild. Kendt engelsklærer og knallertkører. Har gennem årene lært ca. 2000 elever at sige „I can hop - I can run“ og vakt deres begejstring for den rette bøjning af „to have“ og „to be“. Tilbragte sin pure ungdom i det fri som omsorgsfuld og energisk legepladseksper. Da han efter 20 års tro tjeneste afgav det ansvarsfulde hverv, måtte embedet fordeles mellem hele tre lærere! Nyder nu sit velfortjente frikvartersotium på lærerværelset.

Riber. Kombineret jule- og altnuligmand. Hovedstadens sidste fodgænger. Indførte for år tilbage formskrift i skolen. Arbejder i julemåneden over 24 timer i døgnet. Kendt for sine historiske tegninger på underskoletavlerne. (Desværre visker rengøringsdamerne dem ud hver eftermiddag! Besøg derfor udstillingen i de tidlige formiddagstimer!) Administrerende direktør for et rodekontor i kælderetagen. — Titulær skolepatruljeovergeneralmajor med ret til at standse elever, der cykler over fortovet. En af de få, der endnu tror på nisser.

Fortsættelse følger næste år.

Forskelligt

I årets løb har enkelte klasser foretaget botaniske ekskursioner under ledelse af hr. *Steiner*. Mange af skolens elever har med forældrenes til-ladelse medvirket ved mærkesalg på forskellige »dage«. — 3. og 4. klasse har ved politiets velvilje modtaget en god og grundig (og fornøjelig!) *færdelsesundervisning*. — Hovedparten af skolens elever har overværet *Skolescenens* og *Skolebioens* forestillinger. — Også *skoleradioen* har af og til været aflyttet. — Som de foregående år har så godt som alle klas-ser i årets løb afholdt muntre og hyggelige *klasseaftener*.

Willi Naumanns mindegave

Hvert år uddeles en bog til en elev, som året igennem har ydet en særlig fortjenstfuld indsats for skolelivet. I 1958 blev det *Peter Lanng* og *Per Børge Jensen*.

Gaver

Skolen har i årets løb med tak modtaget følgende gaver:

Søpindsvin (*Dorte Lillelund*) — Planche om sukker (*Sukkerfabrik-kerne*) — Herbarium (*Laila Østerbye*) — Egegaller (*Fru Meyling*) — Vulkanske dannelser (*Hanne Bækgaard*) — Korall (*Bjørn Høg*) — Nogle indiske slanger (*Ole Albertsen*) — Lavaer (*Merete Bonlov*) — En kasse med fysikalier og kemikalier (*Peter Birger Christensen*).

Meddelelser

SKOLENS LEDER træffes daglig kl. 14-15, men der kan altid tele-fonisk aftales andre tider.

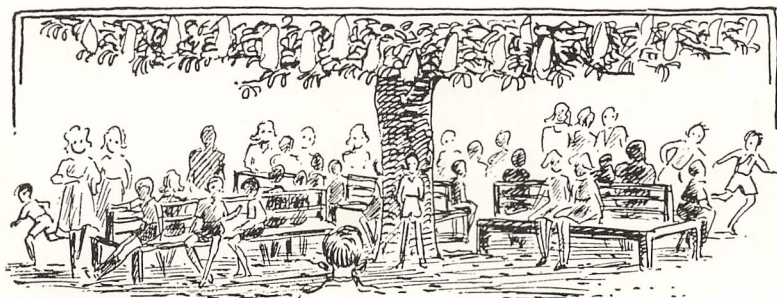
FORÆLDRESAMTALER. Forældrene er hjertelig velkommen på sko-len. En samtale om barnet — dets evner, arbejdsmåde og fremtid — vil altid være af værdi både for hjemmet og for skolen.

SKOLENS LÆGE: *Mogens Krasilnikoff*.

NB. Bøger og tøj bedes mærket med navn

SKOLENS TELEFONER: Helrup 4395 (lederen). Helrup 35042 (ele-verne).

— Det nye skoleår begynder tirsdag den 18. august —

Sommerferie-sangen

Det synger i sindet af sommer og sol.
En jubel af hjerterne vælder.
Den vågnet i gry, dengang hanerne gol,
den vokser, til soldagen kvælder.
En blånende himmel tog Danmark i favn
og nævned din lykke, din længsel, ved navn.

Din sommer blev til under fuglenes sang
i lyse, livsalige nætter,
mens kukkeren kaldte . . . og dådyret sprang
i dug over drømmende sletter . . .
mens tågerne drev, og det drypped af regn
i bristende hække, i kvidrende hegn.

Nu bruser et hav mod en kløverfrisk strand.
Det fløjter fra dæmning og dige.
Du møder et under — *et eventyrland* —
langs blånende bugter og vige.
I rød-hvide farver skal Danmark du se:
i valmue-flammer og åkande-sne!

Drag ud, hvor det dufter af hyld og af tjørn,
og blomstrende grøfter dig hegner!
Men glem ej, at lykkens og solskinnets børn
har råd til et smil, når det regner!
De havfriske byger gør dagene ny,
mens lærkerne kvidrer bag uvejrets sky.

Og ender din leg langs den blånende kyst,
når negene mejes og bindes,
når kornmodets nætter bli'r tunge af høst,
og hjerter får tid til at mindes — —
— da mødes vi atter ved bord og reol
med tanker, der tindrer af sommer og sol!

Gunnar Jørgensen